

Вступ

ОС

ОС - це комплекс управляючих і обробляючих програм, які, з одного боку, виступають як інтерфейс між пристроями обчислювальної системи і прикладними програмами, а з іншого боку - призначені для управління пристроями і обчислювальними процесами, ефективного розподілу ресурсів між обчислювальними процесами і організації надійних обчислень.

Рис. 1.1. Місце ОС

Завдання ОС:

- Управління апаратною частиною (менеджер ресурсів)
- Абстракція апаратної частини (віртуальна машина)
- Ізоляція додатків від апаратної частини (щоб уникнути псування)

Програма в пам'яті

Програма Hello World:

```
#include <stdio.h>
#include <unistd.h>
int main ()
{
    printf("Hello World");
    exit(0);
}
```

Один з варіантів дизасемблювання:

```
.section .rodata
.LC0:
    .string "Hello World"
.text
.globl main
.type main,@function
main:
    pushl    %ebp
    movl     %esp, %ebp
    subl     $8, %esp
    subl     $12, %esp
    pushl     $.LC0
    call     printf
    addl     $16, %esp
    subl     $12, %esp
    pushl     $0
    call     exit
```

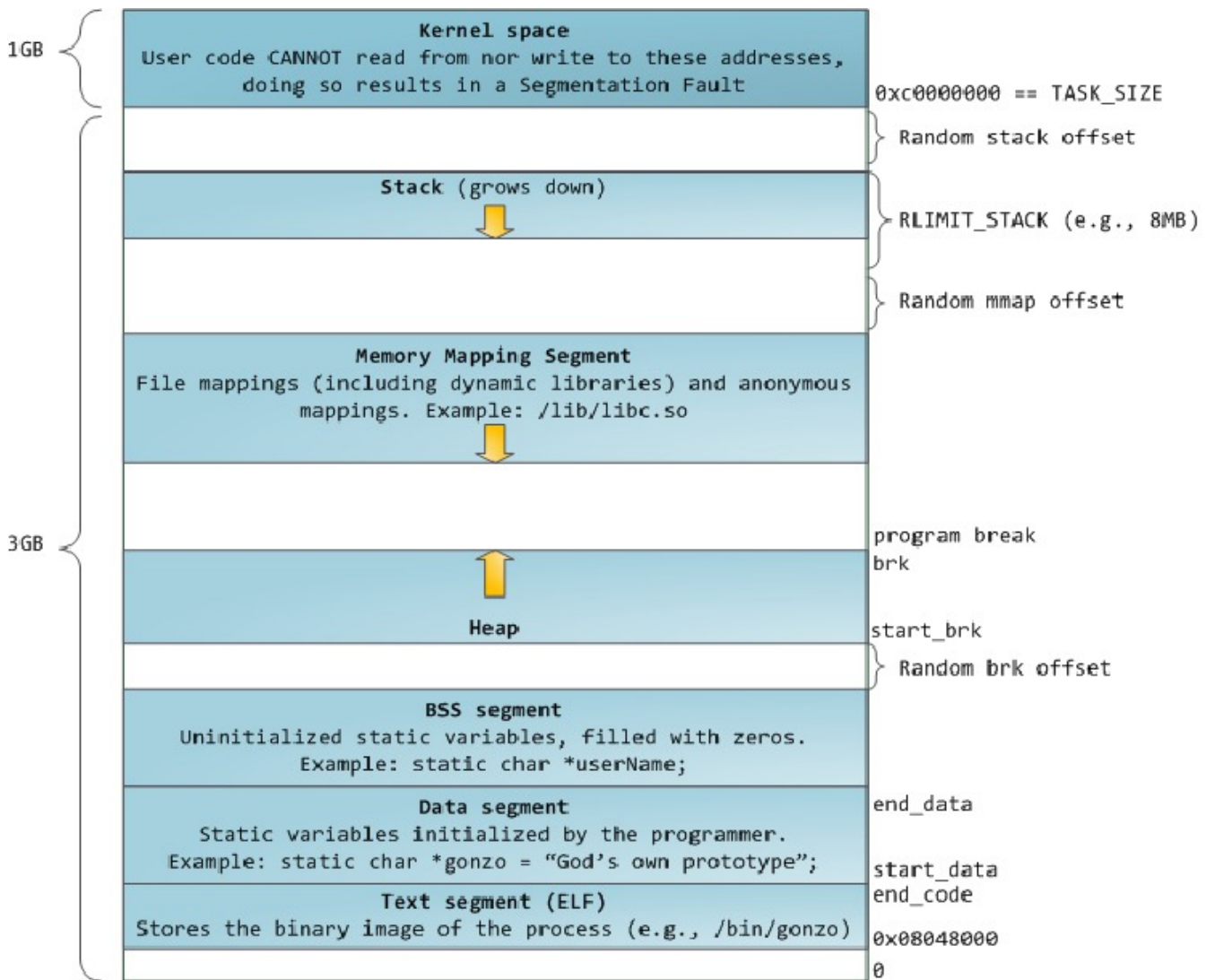

Рис. 1.2. Програма в пам'яті

Ядро ОС

Ядро ОС - це центральна частина операційної системи, що забезпечує додаткам координований доступ до ресурсів комп'ютера, таким як процесорний час, пам'ять, зовнішнє апаратне забезпечення, зовнішній пристрій введення і виведення інформації. Також зазвичай ядро `Linux` надає сервіси файлової системи і мережевих протоколів.

Ядро - теж програма.

Варіанти реалізації ядра:

- Монолітне: одна монолітна програма в пам'яті - +простота, +швидкість, -помилки, -перекомпіляція

- Модульне: монолітна програма, що надає інтерфейс завантаження і вивантаження доп.модулей - знімає проблему перекомпіляції
- Мікроядро: кілька програм, які взаємодіють через передачу повідомлень - +ізоляція, +слабка зв'язність, -складність, -швидкість
- Наноядро: ядро тільки управляє ресурсами (обробка переривань)
- Екзоядро: наноядро з координацією роботи процесів
- Гібридне

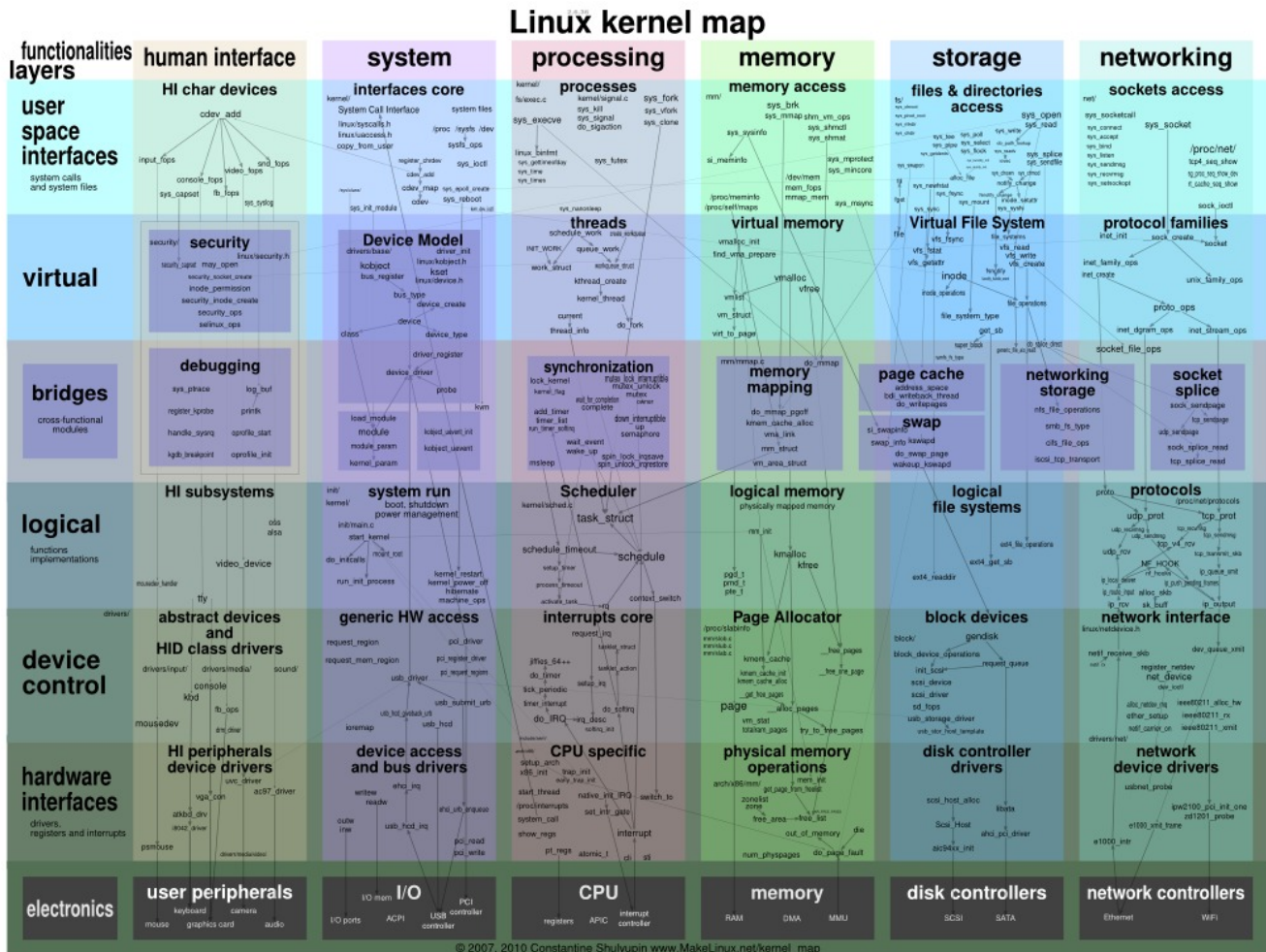

Рис. 1.3. Ядро Linux, http://www.makelinux.net/kernel_map/

Апаратна архітектура

Різні архітектури:

- Фон Неймана
- Гарвардська
- Стекові машини

- Lisp Machine
- FPGA
- та інші

Архітектура фон Неймана

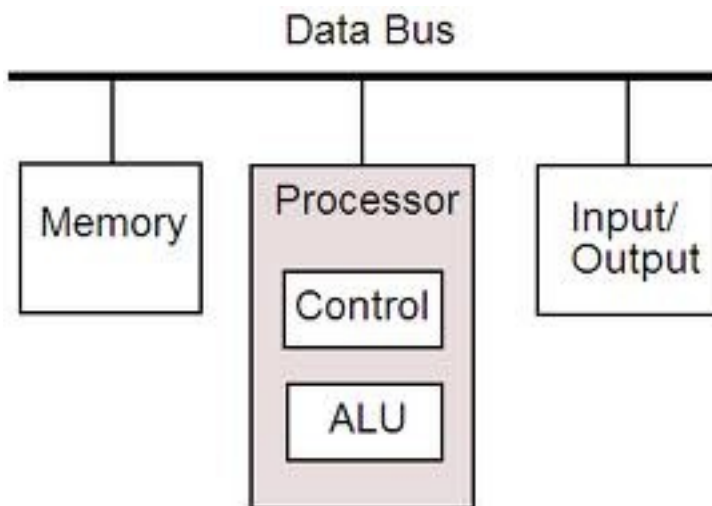

Рис. 1.4. Архітектура фон Неймана

Принципи фон Неймана:

- Двійкове кодування $\square \square$ Згідно з цим принципом, вся інформація, що надходить в ЕОМ, кодується за допомогою двійкових сигналів (двійкових цифр, бітів) і розділяється на одиниці, звані словами.
- Однорідність пам'яті
Програми та дані зберігаються в одній і тій же пам'яті. Тому ЕОМ не розрізняє, що зберігається в даній комірці пам'яті - число, текст або команда. Над командами можна виконувати такі ж дії, як і над даними.
- Адресованість пам'яті
Структурно основна пам'ять складається з пронумерованих осередків; процесору в довільний момент часу доступний будь-який осередок. Звідси випливає можливість давати імена областям пам'яті, так, щоб до значень, які в них знаходяться, можна було б згодом звертатися або міняти їх в процесі виконання програми з використанням привласнених імен.

- Послідовного програмного керування

Програма складається з набору команд, які виконуються процесором автоматично один за одним у певній послідовності.

- Жорсткості архітектури

Незмінюваність в процесі роботи топології, архітектури, списку команд.

Von Neumann Bottleneck:

Спільне використання шини для пам'яті програм і пам'яті даних призводить до появи вузького місця архітектури фон Неймана, а саме обмеження пропускної спроможності каналу між процесором і пам'яттю в порівнянні з об'ємом пам'яті. Через те, що пам'ять програм і пам'ять даних не можуть бути доступні в один і той же час, пропускна здатність є значно меншою, ніж швидкість, з якою процесор може працювати. Це серйозно обмежує ефективну швидкість при використанні процесорів, необхідних для виконання мінімальної обробки на великих обсягах даних. Процесор постійно змушений чекати необхідних даних, які будуть передані в пам'ять або з пам'яті. Так як швидкість процесора і об'єм пам'яті збільшувалися набагато швидше, ніж пропускна здатність між ними, вузьке місце стало великою проблемою, серйозність якої зростає з кожним новим поколінням процесорів.

Рис. 1.5. Ієрархія пам'яті в комп'ютері

Архітектура x86

http://en.wikibooks.org/wiki/X86_Assembly/X86_Architecture

Основні особливості:

- Набір інструкцій процесора (CICS), інструкції двох типів: арифметико-логічні (ADD, AND, ...) і керуючі (MOV, JMP, ...)
- Обмежена кількість регістрів: кілька регістрів загального призначення (A, B, C, D), розмір яких дорівнює довжині машинного слова, і кілька спеціальних регістрів (IP, FLAGS, ...). АЛП процесора може працювати тільки з регістрами загального призначення. ПУ процесора займається модифікацією значень регістрів або переміщенням даних між регістрами й пам'яттю

Режими роботи процесора:

- Реальний: пряма адресація пам'яті
- Захищений: непряма адресація пам'яті з використанням модуля управління пам'яттю (MMU)
- та інші допоміжні

Робота процесора:

```
while (1) {  
    execute_instruction(read_memory(IP));  
    // IP - регістр-вказівник інструкції  
}
```

Віртуальна машина

Віртуальна машина - це (ефективний) ізольований дуплікат реальної машини.

[Критерії ефективної віртуалізації Попека-Голдберга](#)

Можливі завдання:

- Емуляція різних архітектур
- Реалізація мови програмування
- Збільшення переносимості коду
- Дослідження продуктивності ПО або нової комп'ютерної архітектури

- Оптимізації використання ресурсів комп'ютерів
- Захист інформації та обмеження можливостей програм (пісочниця)
- Впровадження шкідливого коду для управління інфікованої системою
- Моделювання інформаційних систем різних архітектур на одному комп'ютері
- Спрощення адміністрування

Типи:

- Системна (гіпервізор)
- Процесна

Типи гіпервізорів:

- Автономний
- На основі базової ОС
- Гібридний

POSIX

POSIX - Portable Operating System Interface for Unix - Переносимий інтерфейс операційних систем Unix - набір стандартів, що описують інтерфейси між операційною системою і прикладною програмою.

Відкриті стандарти - це стандарти, які публікуються у відкритих джерелах і, як правило, мають одну або кілька (часто обов'язковою є наявність мінімум двох) еталонних реалізацій (reference implementation). Також, як правило, такі стандарти розробляються в рамках чітко визначеного процесу.

Інтерфейс - сукупність правил (описів, угод, протоколів), що забезпечують взаємодію пристроїв і програм в обчислювальній системі або сполучення між системами. Це зовнішнє подання, абстракція якогось інформаційного об'єкта. Інтерфейс розділяє методи зовнішньої взаємодії і внутрішньої роботи. Один об'єкт може мати декілька інтерфейсів для різних "споживачів". Інтерфейс - це засіб трансляції між сутностями зовнішньої і внутрішньої для об'єкта середовища. Інтерфейс - це форма непрямої взаємодії. Пов'язаний з концепцією кібернетики "чорний ящик".

Протокол - набір угод інтерфейсу логічного рівня, які визначають обмін даними між різними програмами. Ці угоди задають однаковий спосіб передачі повідомлень і обробки помилок при взаємодії програмного забезпечення

рознесеною в просторі апаратури, з'єднаної тим чи іншим інтерфейсом. Це набір правил взаємодії між об'єктами. Ці правила визначають синтаксис, семантику і синхронізацію взаємодії. Протокол може існувати у формі конвенції (неформального) або стандарту (формального набору правил).

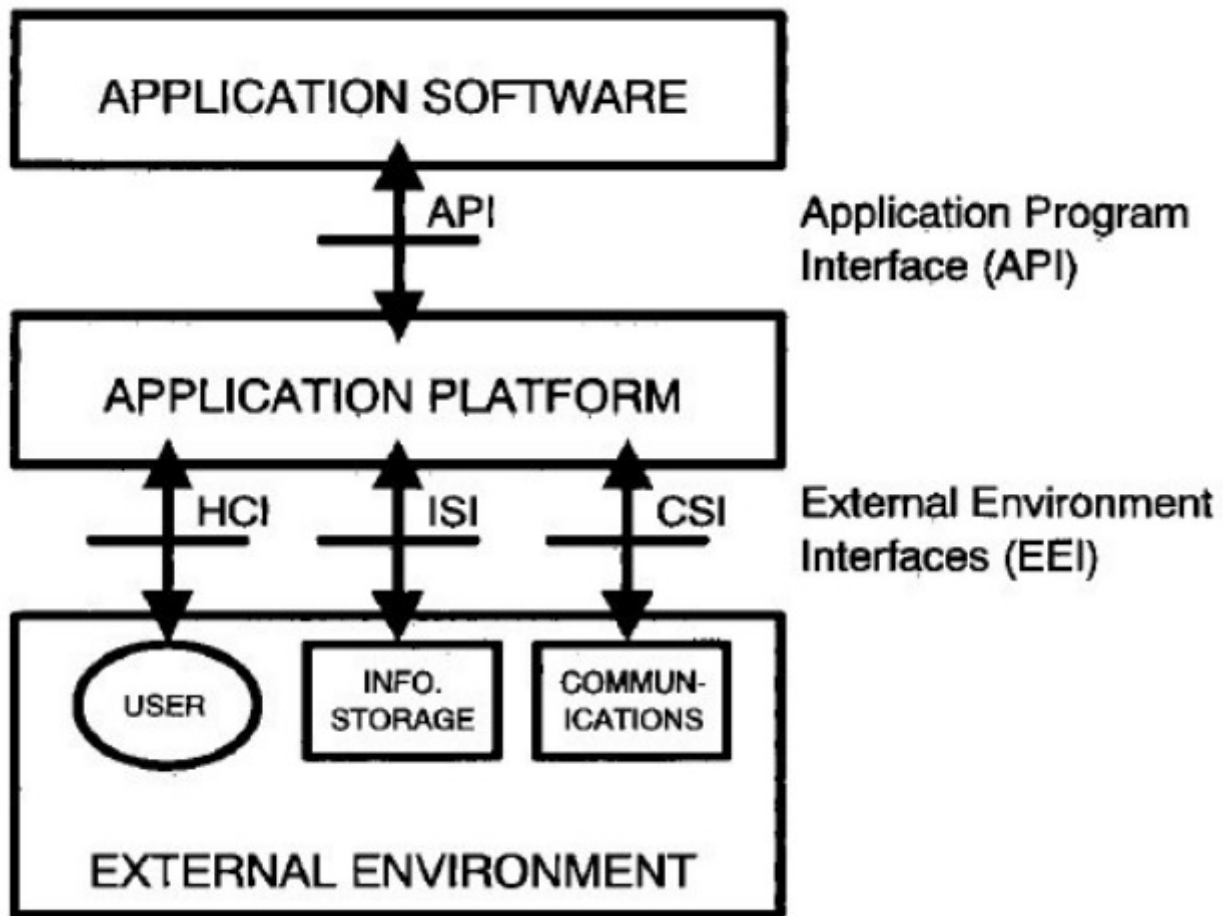

Рис. 1.6. Модель POSIX

Завдання POSIX:

- Сприяти полегшенню перенесення коду прикладних програм на інші платформи
- Сприяти визначенню та уніфікації інтерфейсів заздалегідь при проектуванні, а не в процесі їх реалізації
- Зберегти по можливості і враховувати всі головні, створені раніше і використовувані прикладні програми
- Визначати необхідний мінімум інтерфейсів прикладних програм, для прискорення створення, схвалення і затвердження документів
- Розвивати стандарти в напрямку забезпечення комунікаційних мереж,

розподіленої обробки даних і захисту інформації

- Рекомендувати обмеження використання бінарного (об'єктного) коду для додатків в простих системах

Принципи відкритої системи:

- Переносимість додатків (на рівнях: коду і програми), даних і персоналу
- Інтероперабельність
- Розширюваність
- Масштабованість

Фольклор

Системне програмування - одна з найстаріших областей комп'ютерної інженерії. Тому вона включає в себе не тільки формальні знання, такі як алгоритми, стандарти і результати досліджень, але також і накопичені неформальні, культурні та соціальні знання.

Приклади:

- Закон Постела (принцип здоровості) - відноситься до організації взаємодії між системами. Один з принципів, що лежать в основі Інтернету

Будьте консервативні в тому, що відправляєте, і ліберальні в тому, що приймаєте.
- Закон конвертації програм Завінського - описує розвиток будь-якої складної програмної системи

Кожна програма намагається розширитися до тих пір, поки не зможе читати пошту. Ті програми, які не можуть цього зробити, замінюються тими, які можуть.
- Десяте правило програмування Грінспена - описує розвиток будь-якої складної програмної системи, заснованої на статичних мовах

Будь-яка достатньо складна програма на C або Fortran містить реалізацію половини Common Lisp, яка є ad hoc,

наформально-специфікованої, повної багів і повільною.

Література

- [A Crash Course in Modern Hardware](#)
- [The C Programming Language](#) або [Learn C The Hard Way](#)
- [The Unix Programming Environment](#)
- [Tanenbaum–Torvalds debate](#)